

Sygn. akt IX Ka 1858/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sajtyna

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 roku

sprawy M. P.

oskarżonej o przestępstwa z art.212 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 1 października 2013 roku sygn. akt XII K 144/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości i w ramach zarzucanego aktem oskarżenia czynu oskarżoną M. P. uznaje za winną tego, że w okresie od września daty bliżej nieustalonej 2009 roku do kwietnia daty bliżej nieustalonej 2010 roku w Z.woj. (...)działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób wielokrotnie znieważała R. J. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, a nadto w Z.i T.woj. (...)od października daty bliżej nieustalonej 2009 roku do kwietnia daty bliżej nieustalonej 2010 roku pięciokrotnie pomówiła R. J.o takie postępowanie i właściwości, które mogły ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu nauczyciela, to jest czynu stanowiącego przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza jej karę 90 (dziewięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej kary grzywny warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. zasądza od oskarżonej M. P. na rzecz oskarżycielki prywatnej R. J.kwotę 2.724 (dwa tysiące siedemset dwadzieścia cztery) złote tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu w sprawie;

IV. zasądza od oskarżonej M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

IX Ka 1858/13

UZASADNIENIE

R. J.oskarżyła M. P.i M. P.o to, że od czerwca 2009 roku do końca kwietnia 2010 roku, działając czynem ciągłym znieważała i zniesławiała oskarżycielkę prywatną kierując pod jej adresem zarzuty, że jest osobą chorą psychicznie, która powinna się leczyć w zakładzie psychiatrycznym, która znęca się nad własnym dzieckiem zamykając je w komórce, która jest agresywna, nieprzewidywalna w swoich zachowaniach, podgląda podsłuchuje oskarżonych i której brak kultury, a wszystko to miałyby dowodzić, iż nie ma kwalifikacji do wykonywania obowiązków nauczyciela szkolnego, dodatkowo aby miało to zagrażać bezpieczeństwu dzieci, z którymi pracuje, jednocześnie używając pod jej

adresem w tym samym czasie i miejscu słów uznanych powszechnie za obelżywe i wulgarne, m.in. wariatka, pierdolona nauczycielka i kurwa,
tj. o przestępstwo z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Kielcach rozpoznając sprawę po raz pierwszy, wyrokiem z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie sygn. akt XII K 1509/10

I. w ramach zarzucanego czynu oskarżonego M. P. uznał za winnego tego, że w okresie od czerwca 2009 roku do kwietnia 2010 roku, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie znieważał R. J. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz pomawiał ją o takie postępowanie i właściwości, które mogły ją poniżyć w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu nauczyciela, to jest przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. w ramach zarzucanego czynu oskarżoną M. P. uznał za winną tego, że w okresie od września 2009 roku do kwietnia 2010 roku, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie znieważała R. J. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz pomawiała ją o takie postępowanie i właściwości, które mogły ją poniżyć w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu nauczyciela, to jest przestępstwo z art. 216 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył jej karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 2 k.k. wykonanie orzeczonych wobec M. P. w pkt. I oraz M. P. w pkt. II kar grzywny warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 3 (trzy) lata;

IV. na podstawie art. 628 pkt. 1 k.p.k. zasądził od M. P. i M. P. solidarnie na rzecz oskarżycielki prywatnej R. J. kwotę 1.164 (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt cztery) złote z tytułu zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu.

Wskutek apelacji oskarżonych wniesionych na ich korzyść Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 30 grudnia 2011 r. w sprawie sygn. akt IX Ka 1288/11 uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 1 października 2013 r. w sprawie sygn. akt XII K 144/12 w części wstępnej wskazał, iż M. P. została oskarżona o to, że:

I. od września 2009 roku do kwietnia 2010 roku w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w pismach kierowanych do sądu i policji, przedsiębiorstw: energetycznego oraz wodociągów i kanalizacji, gminy oraz w wypowiedziach kierowanych bezpośrednio do R. J. jak i osób trzecich, pomawiała pokrzywdzoną o takie postępowanie i właściwości, które mogły ją poniżyć w opinii publicznej oraz narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu nauczyciela i wychowawcy z tymże, że zarzuty kierowane pod nieobecność pokrzywdzonej, były podnoszone w zamiarze, aby zniewaga do niej dotarła oraz w celu poniżenia jej w opinii przełożonych, uczniów i jej rodziców i narażenia jej na utratę ich zaufania, rozpowszechniała nieprawdziwe zarzuty to jest, że kradnie prąd, jest chora psychicznie, że jest źle wychowana, pozbawiona kultury osobistej, że wymaga leczenia psychiatrycznego, że zamyka swego 10 - letniego syna w szopie na podwórku, podsłuchuje oskarżoną i podgląda ją, źle się prowadzi, a konkretnie te zajścia miały mieć miejsce w dniu 1 marca 2010 roku, w piśmie kierowanym do policji w Z., oskarżona pomówiła oskarżycielkę prywatną pisząc „R. jest nauczycielką w szkole podstawowej w T., a wobec mnie nie powinna uczyć normalnych dzieci, bo jest osobą wielce znerwicowaną, agresywną, nie wychowaną dobrze, brak jej kultury, potrafi wyzywać mnie, męża uważam, że jest to rodzina psychiczna nadająca się do leczenia w zakładzie psychiatrycznym tym bardziej, że agresywność R. jest mocno postępująca z dnia na dzień coraz większa” oraz,

- że w dniu 11 kwietnia 2010 roku w wypowiedziach kierowanych do funkcjonariusza policji M. W.i P. Ś., którzy doręczali oskarżycielce prywatnej i jej rodzinie powiadomienia w sprawie sygn. akt IX W 2496/10 oskarżona pomówiła R. J.o kradzież energii elektrycznej,

- że w dniu 1 kwietnia 2010 roku w wypowiedzi kierowanej do geodety i jego żony pomówiła R. J.mówiąc, że jest złą nauczycielką, że się źle prowadzi i oraz, że R. J.i członkowie jej rodziny, że są chorzy psychicznie o czym R. J.powzięła wiadomość w maju 2010 roku,

oraz oskarżyła ją o to, że:

II. w okresie od września 2009 roku do kwietnia 2010 roku znieważyła ją słowami uznanymi powszechnie za obelżywe, to jest kurwa, pierdolona nauczycielka, wariatka i wyrodna matka, a zajścia te miały mieć miejsce w październiku 2009 roku daty bliżej nieustalonej w wypowiedzi kierowanej wprost do R. J.oraz do osób trzecich w sklepie (...)użyła słów „już się napracowałam pierdolona nauczycielko" oraz w październiku 2009 roku w sklepie (...)podczas innego zajścia w obecności T. M.zwróciła się do osoby trzeciej mówiąc, że oskarżycielka prywatna kradnie z rodzicami prąd, że jest chora psychicznie, źle się prowadzi, że nie powinna uczyć w szkole, że znęca się nad swoim synem i zamyka go w komórce,

oraz w kwietniu 2010 roku w wypowiedzi kierowanej do matkiR. J.- J. B.w sklepie (...)użyła słów „to jest matka psychicznej nauczycielki z T.",

co wyczerpuje znamiona z art. 212 § 1 kk i art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

Natomiast w części dyspozytywnej tego wyroku:

I. w ramach czynów zarzucanych w pkt. I i II aktu oskarżenia , uznał oskarżoną M. P.za winną tego, że w okresie czasu od października 2009r. daty bliżej nie ustalonej do kwietnia 2010r. daty bliżej nieustalonej w Z.i miejscowości T., działając w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób pomawiała oskarżycielkę prywatną R. J.o takie postępowanie i właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonania zawodu nauczyciela, w ten sposób, że :

- w październiku 2009 roku daty bliżej nieustalonej w sklepie (...)w Z.pomówiła oskarżycielkę prywatną R. J., o to, że oskarżycielka prywatna kradnie z rodzicami prąd, że jest chora psychicznie, źle się prowadzi, że nie powinna uczyć w szkole, tj. o takie postępowanie i właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonania zawodu nauczyciela,

- w dniu 1 marca 2010 roku, w piśmie kierowanym do policji w Z., pomówiła oskarżycielkę prywatną R. J.pisząc „R.jest nauczycielką w szkole podstawowej w T., a wobec mnie nie powinna uczyć normalnych dzieci, bo jest osobą wielce znerwicowaną, agresywną (...) uważam, że jest to rodzina psychiczna nadająca się do leczenia w zakładzie psychiatrycznym tym bardziej, że agresywność R.jest mocno postępująca z dnia na dzień coraz większa" tj., o takie postępowanie i właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonania zawodu nauczyciela,

- w dniu 11 kwietnia 2010 roku w Z.działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania , w wypowiedziach kierowanych do funkcjonariusza policji M. W.pomówiła R. J. o kradzieży energii elektrycznej, o takie postępowanie, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonania zawodu nauczyciela

- w dniu 1 kwietnia 2010 roku w miejscowości T.w wypowiedzi kierowanej do geodety i jego żony działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania pomówiła R. J.mówiąc, że jest wariatką, chorą nauczycielką, źle się prowadzi tj., o takie postępowanie i właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonania zawodu nauczyciela

- w dacie bliżej nieustalonej kwietniu 2010r w sklepie (...)w Z.w obecności J. B.pomówiła R. J. o to, że jest psychiczną nauczycielką , tj.. o takie właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego do wykonania zawodu nauczyciela, co stanowi ciąg przestępstw z art. 212§1 kk w zw z art. 91§1 kk i za te czyny w oparciu o art. 212§1 kk w zw z art. 91§1 kk i art. 33§li 3 kk wymierza jej karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

II. w ramach czynów zarzucanych oskarżonej M. P. w pkt II aktu oskarżenia, uznał ją za winną tego, że w dacie bliżej nieustalonej od września 2009r. daty bliżej nie ustalonej do kwietnia 2010r. daty bliżej nieustalonej w Z.działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w podobny sposób wielokrotnie znieważał R. J.słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, a to, że jest „kurwą”, „pierdoloną nauczycielką”, „wariatką” co stanowi przestępstwo z art. 216§1 kk w zw z art. 12 kk i za ten czyn w oparciu o art. 216§1 kk i art. 33§li 3 kk wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 40 (czterdzieści) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 i 2 kk orzeczone wobec oskarżonej M. P. w pkt I i II wyroku kary grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 90 (dziewięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych, której wykonanie w oparciu o art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 2 kk warunkowo zawiesił na okres próby lat 2 (dwóch)

IV. na podstawie art. 628 pkt. 1 k.p.k. zasądził od M. P. na rzecz oskarżycielki prywatnej R. J.kwotę 2304 zł. (dwa tysiące trzysta cztery złote) z tytułu zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła oskarżona M. P. zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu w sytuacji, gdy zeznającym w sprawie świadkom należało odmówić wiarygodności tj. T. M., D. K., P. Ś., S. W., E. B., R. J.,

2/ obrazę prawa materialnego tj, art. 216 § 1 k.k. i art. 212 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k w zw. z art. 12 k.k. oraz 11 § 3 k.k. i 33 § 1 i 3 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów

3/ obrazę przepisów prawa postępowania karnego, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia

W części dotyczącej oskarżonego M. P. Sąd wyłączył sprawę do odrębnego rozpoznania i zawiesił postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja o tyle okazała się skuteczna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku, jak w jego dyspozytywnej części.

Powodem zmian nie było jednak uwzględnienie zarzutów apelacyjnych, lecz stwierdzenie rażącego naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 443 k.p.k., które należało wziąć pod uwagę z urzędu niezależnie od podniesionych zarzutów (art. 440 k.p.k.).

Na wstępie należy jednak, odnosząc się do podniesionych w apelacji zarzutów podkreślić, iż są one niezasadne.

W szczególności brak jest podstaw do uznania trafności zarzutu obrazę przepisów postępowania karnego. Skarżąca, ani w petitum apelacji, ani w jej uzasadnieniu nie wskazuje konkretnych przepisów, jakie miał naruszyć Sąd I instancji. Analiza motywów środka odwoławczego skłania do uznania, iż oskarżona kwestionuje ocenę dowodów dokonaną przez sąd meriti, a więc naruszonym przepisem miałyby być art. 7 k.p.k.

Bezasadny jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który opiera się de facto na kwestionowaniu wiarygodności zeznań wymienionych w zarzucie świadków, a więc zmierza do wykazania naruszenia wskazanego wyżej przepisu.

Wbrew temu, co stara się wykazać apelująca, zdaniem Sądu Okręgowego sąd a quo, po starannie przeprowadzonym przewodzie sądowym, poddał ocenie wszystkie zgromadzone w sprawie dowody, a ocena ta nie zawiera żadnych błędów natury faktycznej lub logicznej pozostaje, więc pod ochroną zasady swobodnej oceny sędziowskiej- art. 7 k.p.k. Skarżąca wybiórczo wskazuje pewne dowody, które przeanalizowane całościowo przemawiają za słusnością oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy. Stawiając tezę o niewiarygodności depozycji świadków będących podstawą czynienia niekorzystnych dla oskarżonej ustaleń, nie wskazuje jakichkolwiek merytorycznych argumentów mogących poddać w wątpliwość prawdziwość ich wersji, a w konsekwencji ich ocenę przez Sąd I instancji. Argumenty apelacji sprowadzają się do dowolnej polemiki z tą oceną, którą szczegółowo przedstawioną w motywach wyroku spełniających wymogi art. 424 k.p.k., Sąd Okręgowy w zakresie dotyczącym oceny wiarygodności dowodów i wynikających z nich ustaleń faktycznych w pełni akceptuje.

W stopniu oczywistym bezzasadny jest zarzut obrazy prawa materialnego o treści wskazanej w apelacji. Abstrahując od uchybień w rozstrzygnięciu Sądu I instancji w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej, wynikających z innych przyczyn, aniżeli z art. 438 pkt 1 k.p.k., to zarzut apelacji odnosi się do kwalifikacji, która miała miejsce przy pierwszym rozpoznaniu, a nie w wyroku podlegającym zaskarżeniu. Ponadto zarzut ten stanowi niejako kontynuację zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych i opiera się na twierdzeniu, iż oskarżona nie dopuściła się zarzucanych jej czynów (zarzucanego jej czynu). Oczywistym, więc jest, że w takiej postaci zarzut obrazy prawa materialnego nie mógł być skuteczny.

Reasumując należy stwierdzić, że apelacja oskarżonej, o ile kwestionowała ustalenia faktyczne będące podstawą uznania, iż w miejscach i w okresie czasu jak w opisie czynu, wielokrotnie znieważała i pięciokrotnie zniesławiała oskarżycielkę prywatną- nie zasługuje na uwzględnienie.

Jak już wyżej nadmieniono Sąd Okręgowy natomiast z urzędu dostrzegł, iż zaskarżony wyrok dotknięty jest rażącym naruszeniem prawa procesowego art. 443 k.p.k. Rozstrzygnięcie przedmiotowym wyrokiem w sposób oczywisty narusza pośredni zakaz reformationis in peius.

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie Sądu Najwyższego i w piśmiennictwie, że orzeczeniem surowszym w rozumieniu art. 443 k.p.k. i art. 434 k.p.k. jest każde orzeczenie, mniej korzystne dla oskarżonego, w jakimkolwiek jego elemencie rozstrzygnięcia. Nie chodzi tu wyłącznie o wymiar kary, ale zarówno o kwalifikację, jak i ustalenia faktyczne. Wielokrotnie również wskazywano, że ustalenia prowadzące do przyjęcia wielości przestępstw, także popełnianych w ciągu z art. 91 § 1 k.k., są co do zasady mniej korzystne dla oskarżonego, aniżeli przyjęcie jednego czynu, nawet jeśli byłby to czyn ciągły z art. 12 k.k. Dlatego też niedopuszczalne było w sytuacji, gdy poprzedni wyrok został zaskarżony tylko na korzyść oskarżonej, skazanie jej za więcej niż jeden czyn zabroniony, tak jak to było w uchylonym wyroku i to niezależnie od poczynionych ustaleń co do istnienia, bądź nie- z góry powziętego zamiaru determinującego kwalifikację z art. 12 k.k. Nie przyjęcie przez Sąd I instancji istnienia z góry powziętego zamiaru odnośnie pomówień powodowało konieczność wyeliminowania art. 12 k.k. co do tego fragmentu przestępczego zachowania oskarżonej i zakwalifikowania jej czynu z art. 212 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (dotyczy tylko zniewag) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Należy, bowiem w tym miejscu stanowczo zaakcentować, że zakazy z art. 443 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k. w swej mocy obowiązywania wyprzedzają normy prawa materialnego, w tym sensie, że zmuszają sąd orzekający do postąpienia, w tym zakwalifikowania pewnych stanów faktycznych, poczynionych przy ponownym rozpoznaniu, wbrew nakazom prawa materialnego, a w zgodzie z zakazami wynikającymi z przepisów powołanych wyżej.

Tak więc gdyby niniejsza sprawa była rozpoznawana przykładowo po raz pierwszy lub po uchyleniu wskutek apelacji również na niekorzyść, to konsekwencją ustalenia, że pomówieniom po stronie oskarżonej nie towarzyszył z góry powzięty zamiar byłoby zakwalifikowanie zachowań oskarżonej jako wielości przestępstw, być może popełnionych w ciągu, natomiast w niniejszym postępowaniu konsekwencją takiego ustalenia mogło być tylko wyeliminowanie w tym zakresie art. 12 k.k.

Jednocześnie trzeba zauważyć, że możliwe było konkretne określenie ilości zachowań stanowiących pomówienie, albowiem przy pierwszym rozpoznaniu w opisie czynu wskazano nieostre wyrażenie: „wielokrotnie”.

W tym miejscu nie można również nie zwrócić uwagi na pozbawioną podstawy prawnej zmianę zarzutu w części wstępnej zaskarżonego wyroku. Niedopuszczalne jest modyfikowanie opisu czynu stanowiącego przedmiot zarzutu poprzez jego rozszerzenie przedmiotowe, podmiotowe, a także konstruowanie dwóch odrębnych czynów etc., w sytuacji, gdy nastąpiła zawisłość sporu przy pierwszym rozpoznaniu sprawy, a co więcej, gdy wyrok został uchylony tylko na korzyść oskarżonych. Wytyczne Sądu Okręgowego uchylającego wyrok znajdujące się w motywach tegoż orzeczenia, mogły dotyczyć jedynie doprecyzowania konkretnych zdarzeń, pozwalające na ocenę prawdziwości wersji aktu oskarżenia, ale w ramach zarzutu. W żadnym razie nie mogły prowadzić do zmiany opisu zarzucanego czynu, tak jak to miało miejsce w niniejszym postępowaniu. Decydujące jednak jest to, że i tak Sąd mógł orzekać jedynie w granicach wynikających z czynu przypisanego pierwszym wyrokiem.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok jak w dyspozytywnej części wyroku. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 634 k.p.k. oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.73 r. o opłatach w sprawach karnych.

(SSO Krzysztof Sajtyna)